

V. E. SCHWAB

Od autorky bestselleru *Neviditelný život Addie LaRue*

GALLANT

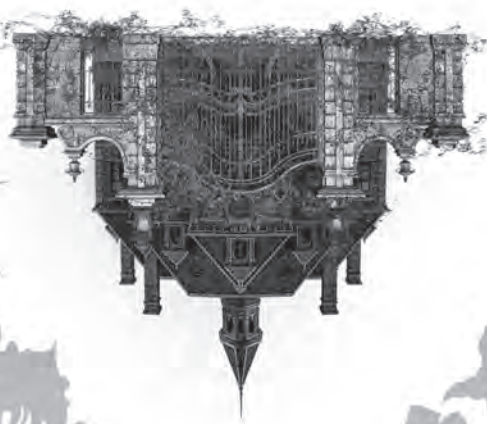

GALLANT

V. E. SCHWAB
GALLANT

sloart

Copyright © 2022 by Victoria Schwab
Cover design by Julia Lloyd
Author photograph © Jenna Maurice
Images © Shutterstock

Interior illustrations copyright © by Manuel Šumberac
licensed by The Bright Agency (www.thebrightagency.com)
Translation © Romana Bičíková, 2022
Czech edition © Nakladatelství Sloart, s. r. o., 2022
All rights reserved

Gallant

Z anglického originálu **Gallant**, vydaného nakladatelstvím
Greenwillow Books (An Imprint of HarpersCollins Publishers)
v roce 2022, přeložila Romana Bičíková
Redigovala Iveta Poláčková
Korektury Jana Kunová
Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Sloart, s. r. o., v roce 2022
Vydání první

ISBN 978-80-276-0596-5
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.sloart.cz

*Pro ty, kdo hledají dveře,
mají dost odvahy na otevření těch, které najdou,
a někdy dokonce i dost kuráže vytvořit si vlastní.*

Pán domu stojí u zahradní zdi.

Je to pochmurná stěna z kamene, přerušená uprostřed jen železnými dveřmi zamčenými na zámek a petlici. Mezi dveřmi a zdí je úzká mezírka, a když vane vítr z dobrého směru, proniká jí spolu s ním vůně léta, sladká jako meloun, a vzdálené teplo slunečních paprsků.

Dnes v noci ale nefouká.

Nesvítí ani měsíc, a přesto pána zalévá měsíční světlo. Zachytává se o okraj potrhaného kabátu, ozařuje kosti prosvítající skrz kůži.

Přejede dlaní po zdi a hledá praskliny. Ve stopách jeho dotyku se plazí dotěrné šlahouny břečťanu, jako neodbytné prsty pronikají do každé spáry. V jednom místě se kus kamene oddrolí, spadne na zem a odhalí střípek noci někoho jiného. Provinilec – malá myšice – se protáhne škvírou, sklouzne po zdi dolů a přeběhne pánovi přes botu. Pán ji chytí jednou rukou, ladně jako had.

Skloní hlavu k průrvě. Vyblédne mléčně bílýma očima na druhou stranu. Na druhou zahradu. Na druhý dům.

Myšice se v jeho sevření krotí. Zmáčkne ji.

„Pšt,“ sykne hlasem, který zní jako prázdny pokoj. Naslouchá druhé straně, tichému cvrlikání zpěvných ptáků, šumění větru v hustém listí, vzdáleným prosbám kohosi, komu se něco zdá.

Pán s úsměvem zvedne kus odlomeného kamene a vrátí ho zpátky do zdi. Uveleбенý kamínek čeká jako tajemství.

Myšice se v kleci jeho ruky přestala zmítat.

Když dlaň rozevře, není v ní nic než proužek popela a hniloby a několik bílých zoubků, sotva větších než semínka.

Vysype je na pustou zem a přemítá, co z nich vyroste.

Část první

ŠKOLA

Kapitola 1

Prsty deště bubnují do zahradní kůlny.

Sice tomu říkají zahradní kůlna, ale ve skutečnosti na pozemcích školy Merilance žádná zahrada není, a tenhle přístřešek si sotva zaslouží označení kůlna. Na jedné straně se levný plech a hniající dřevo kroučí, kůlna klesá k zemi jako chřadnoucí rostlina. Po zemi se povaluje opuštěné nářadí, střepy rozbitých květináčů a nedopalky kradených cigaret a Olivia Priorová stojí v rezivé tmě mezi nimi a z celého srdce si přeje, aby mohla křičet.

Přeje si, aby mohla proměnit bolest čerstvého rudého šrámu na dlani v řev, převrátit celou kůlnu stejně, jako v kuchyni převrhla hrnec, o který se spálila, aby mohla bušit do stěn tak, jak toužila bušit do Clary za to, že nechala zapnutý sporák a ještě měla tu drzost se ušklíbnout, když Olivia s heknutím hrnec upustila. Bíle žhnoucí bolest, rudě žhnoucí vztek, kuchařčin hněv kvůli rozlité kaši a Clařiny sevřené rty, když ucedila: „Zas tak moc to bolet nemohlo, vždyť ani nepípla.“

Olivia by ji hned v tu chvíli chytila pod krkem – kdyby jí v popálené dlani nepulzovala bolest, kdyby tam nestála kuchařka připravená ji odtáhnout, kdyby si tím vysloužila něco víc než jen chvilkové potěšení a týdenní trest. A tak udělala druhou nejlepší věc, co mohla: utekla z té dusné hrobky ven a nechala kuchařku, ať si za ní klidně vykřičí plíce.

A teď stojí v zahradní kůlně a lituje, že nemůže hlučet stejně jako déšť dopadající na nízkou plechovou střechu, že nemůže popadnout jednu z odhozených lopatek a bušit s ní do tenkých plechových stěn, jen aby slyšela její zvonivé rány. Jenže někdo by ji uslyšel, přišel by se podívat a našel ji tady, v její malé, kradené skrýši, a pak by už neměla kam utíkat. Před ostatními dívkami. Před vychovatelkami. Před školou.

Zadrží dech a přitiskne popálenou dlaň na chladivý kov, čeká, až bolest pomine.

Kůlna samotná není žádná tajná skrýš.

Stojí za školou, za štěrkovou cestou, která k ní vede, na samém konci pozemku. Pár holek si ji během let chtělo přivlastnit, aby tu mohly kouřit nebo pít nebo se líbat, ale vždycky přijdou jen jednou a pak už se nikdy nevrátí. Tvrdí, že jim to tu nahání husí kůži. Mokrý hlína a pavučiny, a ještě něco, nepřijemný pocit, z něž se jim ježí chlupy, i když nevědí přesně proč.

Olivia to ví.

To kvůli té mrtvé věci v rohu.

Nebo spíš tomu, co z ní zbývá. Není to tak úplně *duch*, jen kus potrhané látky, hrstka zubů a jedno ospalé oko vznášející se ve tmě. Morská sebou jako rybenka na okraji Oliviina zorného pole, ale pokaždé, když se na něj chce zaměřit, ucukne. Když však Olivia znehybní a dívá se upřeně jen před sebe, občas zachytí i lícní kost, kus hrdla. Někdy připluje blíž, zamrká a vzdychne a usměje se na ni, beztlížný jako stín.

Samozřejmě už několikrát dumala, kdo to asi byl, dokud ještě měl kosti a kůži. Oko se vznáší ve vzduchu, výš, než má oči ona, a jednou zahlédla okraj čepce, roztřepený lem sukně. Napadlo ji, že to možná byla vychovatelka. Ne, že by na tom záleželo. Teď je to jen přízrak, který jí číhá za zády.

Jdi pryč, odhání ho v duchu Olivia, a možná, že ta věc slyší její myšlenky, protože sebou cukne a stáhne se zpátky do tmy, takže Olivia je ve zšeřelé kůlně zase sama.

Opře se o zeď.

Když byla mladší, ráda si hrávala na to, že *tohle* je její dům, ne Merilance. Že její rodiče jen na chvíli odběhli něco zařídit a nechali ji doma, aby uklidila. Samozřejmě se oba co nevidět vrátí.

Jakmile tu bude uklizeno.

Tehdy vymetala prach a pavučiny, shrabovala střepy květináčů na kupičku, rovnala věci v policích. Jenže bylo jedno, jaký pořádek v kůlně udělala, nikdy tu nebylo dost čisto na to, aby se matka s otcem vrátili.

Domov je volba. Ta tři slova se osaměle vyjímají na jedné stránce matčina deníku, obklopená spoustou bílé. Působí jako hádanka. Po pravdě řečeno, všechno, co její matka napsala, působí jako šifry, které čekají, až je někdo vyluští.

Děšť už nebuší jako pěsti, bubnuje tiše a nepravidelně, jako znuděné prsty, a Olivia vzdychne a vyjde ven.

Venku je všechno šedé.

Šedivý den se začíná rozplývat v šedivou noc, řídké šedé světlo olizuje šedou šterkovou cestu obtáčeující šedivé kamenné zdi Školy pro nezávislé dívky Merilance.

Slovo „škola“ přivádí na mysl představy úhledně vyrovnaných dřevěných škamen a škrábání hrotů tužek. Učení. Ano, dívky se tu učí, ale jen povrchně a zběžně, a hlavně prakticky. Jak vysmýčít krb. Jak uhníst bochník chleba. Jak spravovat cizí oblečení. Jak přežít ve světě, který vás nechce. Jak být duchem v cizím domově.

Merilance se možná vydává za školu, ale ve skutečnosti je to útulek pro mladé a zdivočelé a ty, k nimž se štěstěna ob-

rátala zády. Pro osiřelé a nechtěné. Jednotvárná šedá budova trčí z krajiny jako náhrobek, místo parku a zeleně obklopený bezútěšnými vyzáblými tvářemi dalších staveb vytlačených na okraj města a komíny chrlícími kouř. Ústav není obehnaný zdí, nejsou tu ploty ani mříže, místo brány jen prázdný oblouk, který jako by říkal: Můžeš klidně jít, pokud máš kam. Ale pokud odejdeš – a čas od času se našly dívky, které to zkusily – zpátky tě nikdo vítat nebude. Jednou, někdy i víckrát za rok na dveře zabouchá dívka, která se zoufale chce vrátit, a tak se ostatní učí, že snít o šťastném domově a otevřených náručích není nic špatného, ale dokonce i pochmurný náhrobek je lepší než ulice.

A přesto to Olivii někdy láká.

Jsou dny, kdy si po očku prohlíží oblouk, který zívá jako otevřená ústa na konci šterkové cesty, a myslí si *co kdybych*, myslí si *mohla bych*, myslí si *jednoho dne to udělám*.

Jednou se v noci vloupá do pokojů vychovatelek, vezme si všechno, co tam najde, a uteče. Stane se tulačkou, vlakovou lupičkou, zlodějkou nebo podvodnicí, jako ti muži v šestákových románech, které s sebou pořád tahá Charlotte, dárcích od chlapce, s nímž se každý týden schází na okraji šterkového příkopu. Olivia si maluje stovky různých budoucností, ale přesto je každou noc tady, lehá si na úzkou postel v přeplněném pokoji v domě, který není a nikdy nebude domovem. A každé ráno se tu i probouzí.

Olivia se šourá přes dvůr zpátky, podrážky galoší jí kloužou po šterku s pravidelným *ššš, ššš, ššš*. Oči upírá do země, hledá barvy. Občas se po pořádném lijáku prodere mezi oblázky pár zelených stébel, na dlažebních kostkách se zaleskne tvrdohlavý mech. Ale tyhle vzdorné barvy nikdy nevydrží. Jediné květiny, které tu jsou k vidění, jsou ty v ředitelčině pra-

covně, a i ty jsou falešné a vybledlé, hedvábí okvětních lístků je zašlé prachem.

Když však obejde školu a zamíří k postranním dveřím otevřeným dokořán, spatří Olivia záblesk žluté. Malý kvítek, plevel vykukující mezi kamením. Klekne si, nevšímá si toho, jak se jí štěrk zakusuje do kolen, a opatrně kytičku pohladí palcem ruky. Chystá se ji utrhnout, ale vtom se na štěrku ozve dupání bot, důvěrně známé šustění a vzdychání sukní ohlašující příchod vychovatelky.

Vypadají všechny stejně. Vychovatelky v kdysi bílých šatech přepásaných kdysi bílými pásky. Ale nejsou stejné. Vychovatelka Jessamine má tenký, sevřený úsměv, jako by cucala citron, vychovatelka Beth hluboko zapadlá očka a pod nimi pytle a vychovatelka Lara má hlas vysoký a ječivý jako pískání konvice.

A pak je tu vychovatelka Agatha.

„Olivie Priorová!“ zahuláká udýchaně. „Co tady děláš?“

Olivia zvedne ruce, i když ví, že je to k ničemu. Vychovatelka Sarah ji naučila znakovat, což bylo velmi užitečné, dokud neodešla a žádná jiná vychovatelka se znakový jazyk naučit neobtěžovala.

Teď už je jedno, co Olivia řekne. Nikdo ji neumí poslouchat.

Znakuje *plánuju útek*, ale ještě není ani v polovině a vychovatelka netrpělivě tleskne.

„Kde – máš – tabulku?“ zeptá se, vyslovuje nahlas a pomalu, jako by Olivia byla nedoslýchavá. Není. A co se týče břidlicové tabulky na psaní křídou, ta už v den, kdy ji Olivia dostala, i s provázkem, jímž se zavěšovala na krk, skončila ve sklepech, zastrčená za řadou sklenic s džemem.

„No?“ naléhá vychovatelka.

Olivia zavrtí hlavou a ukáže ten nejjednodušší znak pro dešť, opakuje gesto několikrát za sebou, aby si ho vychovatel-

ka stihla přebrat, ale Agatha jen sykne, popadne ji za zápěstí a táhne ji zpátky dovnitř.

„Měla jsi pomáhat v kuchyni,“ hubuje ji, když ji vede chodbou. „Už je čas na večeři, na jejíž přípravě ses nepodílela.“
A přesto, pomyslí si Olivia a nadechne se vůně, která se jim line vstříc, je večeře nějakým zázrakem hotová.

Dojdou k jídelně, v níž se kupí dívčí hlasy, ale vychovatelka do ní u dveří drkne, ať pokračuje v chůzi.

„Ten, kdo nedá, ani nedostane,“ pronese, jako by to bylo školní motto a ne věta, kterou si právě vymyslela. Úsečně kývne, je se sebou náramně spokojená, a Olivia si představuje, jak ta slova vyšívá na povlak polštáře.

Zastaví se až u společné ložnice, kde jsou dva tucty poliček nad dvěma tucty postelí, úzkých a bílých jako sirky. Všechny jsou prázdné.

„Na kutě,“ pobídne ji vychovatelka, ačkoli venku se ještě ani nesetmelo. „Možná,“ dodá, „bys volnou chvíli mohla využít k přemýšlení o tom, co znamená být dívkou z Merilance.“

Olivia by radši jedla střepy, ale přikývne a ze všech sil se snaží tvářit kajícně. Dokonce vysekne pukrle, hlavu skloní, jak nejniž to jde, ale jen proto, aby vychovatelka neviděla, jak se jí rty kroutí ve vzpurném úšklebku. Jen ať si ta stará rašple myslí, že toho Olivia lituje.

Lidé si o Olivii myslí hodně věcí.

Ve většině se mýlí.

Vychovatelka se odšourá, zjevně nechce propást večeři, a Olivia vejde do ložnice. Chvilí postává u první z postelí a naslouchá šustotu vzdalující se sukně. Jakmile je Agatha pryč, vyjde zase ven, proklouzne chodbou a zahne za roh, tam, kde bydlí vychovatelky.

Každá z nich má vlastní pokoj. Dveře jsou zamčené, ale zámky jsou staré a prosté, zuby na klíčích nejsou víc než pár jednoduchých pahorků.

Olivia vytáhne z kapsy tuhý drát, vybaví si v duchu tvar Agathina klíče. Jeho zuby jsou ve tvaru velkého E. Chvilí musí lomcovat, ale nakonec v zámku cvakne a dveře se rozlétnou. Za nimi je malá, útulná ložnice plná polštářů s výšivkami povzbudivých hesel.

Z milosti Boží zde jsem.

Místo pro všechny věci, a všechny věci na svém místě.

Uklizený dům, klidná mysl.

Olivia obejde postel a přejíždí špičkami prstů po písmelech. Na okenním parapetu stojí nevelké zrcadlo, a když ho míjí, zahlédne havraní vlasy a propadlou tvář. Vyděsí se, ale je to jen její vlastní odraz. Bledý. Bezbarvý. Duch Merilance. Tak jí říkají ostatní dívky. A přece se přitom zajímají, k Olivii radosti se v jejich hlasech ozývá záchvěv strachu. Olivia si sama sebe v zrcátku prohlédne. A usměje se.

Klekne si u skříňky z jasanového dřeva vedle Agathiny postele. Každá vychovatelka má svou neřest. Lara cigarety, Jessamine citronové bonbony, Beth šestákové romány. A Agatha? No, ta jich má hned několik. V horní zásuvce šplouchá v lahvi brandy a pod ní najde Olivia plechovku sušenek s cukrovou polevou a sáček mandarinek, zářivých jako malinký západ slunce. Vezme si tři sušenky a jednu mandarinku a pak se potichoučku vrátí do prázdné společné ložnice, aby si vychutnala svou večeři.

Kapitola 2

Olivia si na úzkou postel vyskládá piknik.

Sušenky zhltně rychle, ale mandarinku si vychutnává, slupku oloupe v jediném proužku, ve slunečné spirále, která odhaluje usměvavé oranžové měsíčky. Celá místnost se rozvoní kradeným citrusem, ale to je jí jedno. Mandarinka chutná jako jaro, jako bosé nohy v trávě, jako místo, kde je teplo a zeleň.

Postel má Olivia ve vzdálenější části společné ložnice, takže může při jídle sedět a opírat se zády o stěnu, což je dobře, protože tak má dobrý výhled na dveře. A na tu mrtvou věc sedící na Clařině posteli.

Tenhle přízrak je jiný, menší než ten první. Má hrboлатé lokty a jedno nemrkající oko, sleduje Olivii při jídle a jednou rukou si popotahuje opelichaný cop. V jeho pohybech je cosi dívčího – špulí rty, naklání hlavu a šeptá jí do ucha, když chce Olivia spát, tiše a bezhlesně, jeho slova nejsou nic než závan vzduchu na Olivii tváři.

Olivia ho probodne přímým, zamračeným pohledem a přízrak zmizí.

Takhle to s přízraky chodí.

Chtějí, abyste se na ně dívali, ale nesnesou být viděny.

Aspoň že se jí nemohou dotknout, pomyslí si Olivia. Jednou se v záchvatu frustrace po přízraku ohnala, ale její prsty

prošly přímo skrz něj. Necítila na kůži žádný strašidelný chlad ani nepatrné pohnutí vzduchu. Při vědomí, že přízrak není skutečný, že není dost opravdový na to, aby mohl dělat víc než se usmívat, mračit nebo trucovat, se jí ulevilo.

Zvuky za dveřmi se proměňují.

Olivia naslouchá šoupání a vrzání, jak v jídelně končí večere, poklepávání ředitelčiny hole, když se zvedá ke každoděvečerní přednášce – o čistotnosti, možná o dobrotě srdce nebo skromnosti. Vychovatelka Agatha bude bezpochyby také poslouchat, připravená si slova vyšít na polštář.

Z jejího místa zní proslov jako sípání, jako šustot – *Další požehbnání*, pomyslí si Olivia, smete drobkou z postele a schová sluníčkovou stuhu mandarinkové kůry pod polštář, aby si uchovala její sladkou vůni. Sáhne po několika tretkách, které má na policiče.

Polička je u každé postele, ale obsah každé z nich je jiný. Některé dívky mají panenku, buď darovanou z charitativních sbírek, nebo vlastnoručně ušitou. Jiné mají oblíbenou knížku nebo rámeček s vyšíváním. Oliviinu poličku zabírají skicáky a sklenice s tužkami, krátkými od usilovného používání, ale ořezanými do ostrých špiček. (Olivia je výtvarně nadaná, a třebaže ji v tom vychovatelky z Merilance přímo nepodporují, ani jí v kreslení nebrání.) Dnes ale Oliviiny prsty minou skicáky a sáhnou na samý konec poličky, pro zelený deník.

Patřil její matce.

Její matce, která pro ni vždycky byla záhadou, prázdným místem, pouhým obrysem dost ostrým na to, aby ukázal, kde něco chybí. Olivia deník něžně zvedne, přejeđe dlaní po obálce ohlazené věkem – je to její jediná památka na život před Merilance. Když do téhle pochmurné kamenné hrobky dorazila, nebyly jí ještě ani dva roky. Na sobě měla umouněné šaty

lemované vyšívaným lučním kvítím. Nejspíš na schůdku přede dveřmi čekala několik hodin, než ji vůbec objevili, protože nevydala ani hlásku. To si ale Olivia nepamatuje. Nevzpomíná si na nic z toho, co bylo předtím. Nevybaví si ani matčin hlas, a co se týče otce, ví jen, že se s ním nikdy nesetkala. Zemřel ještě před jejím narozením, tolik aspoň vyrozuměla z matčinyh slov.

Tenhle deník je prapodivná věc.

Olivia si ho celý uložila do paměti. Od přesného odstínu zelené obálky přes elegantním krasopisem vyvedené G na titulní straně – celé roky se pokoušela uhádnout, co znamená. Georgina, Genevieve, Gabrielle? – až po dvojici čar, ne vytlačených nebo vyškrábaných, ale vyrytých hned pod písmenem. Dvě dokonale rovnoběžné rýhy vedoucí z jedné strany na druhou. Od podivných inkoustových skvrn zabírajících klidně celé stránky po zápisky psané matčinou rukou – některé jsou dlouhé, jiné sotva pár slov, některé srozumitelné, jiné rozpraskané a nesouvislé, ale všechny adresované „tobě“.

Když byla Olivia malá, myslela si, že to *ona* je tajemný adresát, že matka přes propast let promlouvá k ní, že k ní prostřednictvím papíru svými slovy vztahuje ruce.

Pokud toto čteš, jsem v bezpečí.

Včera v noci se mi o tobě zdálo.

Pamatuješ si, jak...

Nakonec ale pochopila, že „ty“ v zápiscích je někdo jiný. Její otec.

Sice nikdy neodpovídá, ale její matka píše, jako by odpověď obdržela, jeden zápisek za druhým, plně podivných jiotajů jejich námluv, o ptácích v kleci, bezhvězdném nebi, o jeho laskavosti a své lásce a strachu, a pak, konečně, i o Olivii. *Naše dcera.*

Ale tam se její matka začíná hroutit. Začíná psát o stínech, které se jako prsty plíží tmou, o hlasech, které přináší vítr, které ji vábí domů. Elegantní rukopis se rozpadá a nakonec se zřítí z útesu do propasti šílenství.

Tím útesem je noc, kdy zemřel její otec.

Byl nemocný. Její matka o tom psala. Jak se vytrácel, zatímco její břicho se zvětšovalo, jak ho nějaká vyčerpávající nemoc strávila jen pár týdnů předtím, než se Olivia narodila. A když zemřel, její matka se sesypala. Zlomilo ji to. Její krásná slova zešpičatěla, rukopis se rozpadl.

Omlouvám se chtěla jsem být svobodná omlouvám se že jsem otevřela ty dveře mrzí mě že tu nejsi a oni mě sledují on mě sleduje chce tě zpátky ale ty jsi pryč chce mě ale já se nevrátím chce ji ale ona je všechno co mi po tobě zbylo je všechno co mám je všechno chci domů

Olivia tyhle stránky nemá ráda, částečně proto, že jsou to bludy ženy na pokraji šílenství. Ale taky protože ji nutí přemítat, jestli je tohle šílenství něco, co zůstává v krvi. Jestli spí i v jejích žilách a čeká na probuzení.

Potom zápisky končí, zbývá už jen spousta prázdných listů, ale úplně na konci je ještě jeden poslední zápis. Vzkaz, který není určený jejímu otci, ať už živému, či mrtvému, ale jí.

Olivie Olivie Olivie, píše její matka, jméno se rozpíná po stránce. Olivia přejíždí pohledem po kaňkách, přejíždí prsty po zamotaných slovech, linkách načmáraných přes nedopsaný text, v němž se její matka pokoušela proklestit si cestu změti myšlenek.

Olivia postřehne koutkem oka pohyb. Přízrak se k ní přiblížil, rozpačitě nakukuje přes hrbol Clařina polštáře. Naklá-